

PetraLouise Muris

ERNST EN HET ZEEMONSTER

voor kinderen rond 8 jaar en ouder

“Ernst en het zeemonster.”
GESCHREVEN EN GEÏLLUSTREERD DOOR
PETRALOUISE MURIS.
VERHAAL VOOR KINDEREN RONDOM 8 JAAR EN OUDER.

Let op: zie de voorwaarden op kinderboek-online.nl.
Alle werken zijn wereldwijd geregistreerd.

BLADZIJDE   HOOFDSTUK

3	1	Geen eten.
6	2	Een gruwelijk zeemonster.
10	3	De dolfijnen.
14	4	De zoektocht.
18	5	Honderdduizend soldaten.
20	6	De grootste wens.

HOOFDSTUK 1

GEEN ETEN.

Er was eens een arme vader die niets bezat.
Hij had alleen zijn vier zonen.

Omdat er geen huis en geen eten was moest hij
twee van zijn zonen weg-sturen.
Zij vonden werk bij een hertog.
De hertog was blij met de jongens.
Omdat zij zijn paarden goed verzorgden werden zij
goed behandeld.
Hun vader kreeg twee munten voor de hard
werkende jongens.

Na vele weken afzien was er weer genoeg te eten.

Na een tijd was het geld op.
Er was geen geld meer over om zijn jongste zonen te voeden. De tweeling moest gaan bedelen.
Meer dan enkele brood-korsten kregen de kinderen niet. Dus zat er maar één ding op.
Hij moest werk voor hen zoeken.

Die dag ging hij naar de markt, hij riep: “wie kan er nog harde werkers gebruiken?
Wie geeft hen een slaap-plaats en een korst brood?
Ik vraag maar één munt per kind.”

Niemand had interesse.

De volgende dag probeerde hij het opnieuw.
Weer was er niemand die de jongens wilde hebben.

Het werd later en later.

De markt werd leeg-geruimd.

Iedereen vertrok.

— “Ik zal ook maar gaan,’ dacht de vader.

Hoe kom ik aan geld?

Wij moeten toch eten?”

Bij de kade lag een boot aan-gemeerd.

De vader kreeg een idee.

— “Misschien krijg ik een vis, dan hebben wij iets te eten.”

De visser wilde geen vis kwijt zonder daarvoor betaald te worden.

— “Heb je niets te ruilen?” vroeg hij.

“Als jij niets hebt te ruilen krijg je geen vis. Heb je geen appel of een peer?”

— “Ik heb alleen deze jongens.

Het is een tweeling, zij zijn sterk en kunnen hard werken.”

De visser dacht na.

Hij zou best iemand kunnen gebruiken.

Iemand die sterk genoeg is om de visnetten binnen te halen.

— “Hoeveel vraag je voor die jongen?”

De visser wees naar de zoon met de breedste schouders.

— “Voor een halve lading vis. Voor de andere jongen wil ik dat ook.”

— “Dus voor beide jongens al mijn vis?”

Dan heb ik twee krachten.

Goed, de jongens kunnen mijn vis uitladen.

Daarna ga ik de zee op.”

De vader nam afscheid van zijn tweeling.

Hij was blij dat zijn kinderen voortaan te eten hadden.

HOOFDSTUK 2 HET ZEEMONSTER.

De visser maakte kennis met Ernst en Joost.
Dat waren sterke jongens.
Zij werkten hard voor de visser.
Het leven ging hen goed totdat er een vreselijke
storm uitbrak.
Toen de bliksem de boot trof, sloeg Ernst
overboord.

Hij kwam in het zilte zeewater terecht.

De anderen hadden het te druk de boot drijvende te houden.

Zij zagen niet dat Ernst tussen de golven verdween.

De jongen dobberde tussen de golven.

De visboot was allang niet meer te zien.

Hij werd bang omdat hij alleen was in de grote zee.

Plotseling greep iets hem vast.

Iets trok heel hard aan zijn been.

Het trok hem de diepte in.

De jongen was bang om te verdrinken.

Hij hield zijn adem in zolang hij kon.

Dat duurde niet lang, hij moest wel ademen.

Tot zijn verbazing kon hij ademen.

Hij dreef in een grote luchtbel over de zeebodem.

Als een stuiterbal hopste hij naar iets dat hem deed griezelen.

— “Jij bent zeer welkom in mijn onder-water-wereld,” zei een stem.

Ernst keek in de muil van een gruwelijk zeemonster.

Zou hij als visvoer moeten dienen?

De jongen werd nog banger dan dat hij al was.

— “Eet mij niet op!” jammerde hij.

Het zeemonster hoorde zijn zachte stem niet.

Ernst werd met luchtbel en al een donkere ruimte ingeduwd.

De jongen vroeg zich af hoelang de luchtbel nog stand kon houden.

Wanneer zou die uiteen spatten?

Dat zou vreselijk zijn.

Hij dacht: “toch moet ik hieruit.

Ik moet omhoog naar het zee-oppervlak.

Misschien word ik opgepikt.

Misschien word ik gered.”

Toen gebeurde het.

Het gebeurde met een vreselijk knal.

De luchtbel spatte uiteen.
Het loste op in het niets.
Toch kon Ernst ademen.
Hij kon boven in de kist ademen, de kist waarin hij
was op-gesloten.
Hij probeerde de kist open te breken.
Dat ging heel moeilijk maar uit-eindelijk lukte het.
— “Ik ben eruit,” dacht Ernst, “nu snel naar boven.
Boven is frisse lucht.”

Ernst zwom zo vlug hij kon naar het zee-oppervlak.
Hij kon eindelijk frisse lucht in-ademen.

Rondom hem waren woeste golven.
Nergens zag hij land.
Nergens zag hij een boot.
Ergens onder zijn voeten, ergens in de diepte
wachtte het zeemonster op zijn lekkere hapje.

— “Help, help!” schreeuwde Ernst.
Er was niemand die hem kon helpen.

Of toch?

HOOFSTUK 3 DE DOLFIJNEN.

Pal onder Ernst dreef een kwal.
Het was een gemene kwal die graag wilde steken.

Ernst vroeg heel netjes: “Koning van zee?
Kunt u mij alstublieft naar de kust brengen?
Dan ben ik u eeuwig dankbaar.”

— “Niets voor niets,” antwoordde de kwal die zelf
wel wist dat hij geen koning was.
Toch was hij zeer vereerd.

— “Tja,” loog hij: “ik ben de koning hier.
Hoe zag jij dat?
Ik draag niet eens een kroon!”

De kwal wist van horen zeggen dat koningen
kronen dragen.

— “Ik zal je pas helpen als jij mij een kroon geeft.
Zo ben ik wel.
Ik kan gemeen zijn maar af en toe ben ik ook wel
aardig.
Jij begrijpt waar-schijnlijk wel dat ik een kroon
nodig heb om een echte koning te zijn.
Dan ziet iedereen dat ik de baas ben.
Dus voor een kroon sleep ik je naar het strand.”

Koning kwal zuchtte: “al-hoe-wel ik niet begrijp wat
jij daar te zoeken hebt.
Kwallen kunnen pas terug in zee als het vloed is.
En die zon! Die af-schuwelijke hete bol!
Daarvan droog je uit.
Het is gevaarlijk op het strand.
Een gewaar-schuwde kwal telt voor twee.”

Ernst moest wel tegen de kwal liegen om niet te
verdrinken.

— “Ik haal mijn kroon met diamanten.
Die kroon ligt nu nog op het strand.
Ik geef u mijn kroon.
Dan ziet iedereen dat u de Koning van de zee
bent.”

De kwal was dolblij nu hem een kroon was beloofd.
Een kroon past bij een koning.
Hij dacht dan ook niet lang na en zei: “natuurlijk
breng ik je.”
Toch prikte hij gemeen op weg naar het strand.

Weldra was Ernst in veilig-heid.
Maar zijn broer dreef op dat moment midden op
zee.
Ernst wist nog niet dat de visboot was gezonken.
De boot was vergaan in het woeste weer.
Nu was het Joost die tegen de hoge golven vocht.

De golven waren sterker dan de jongen.
En iets trok aan zijn been.
Hoewel Joost erg sterk was, trok iets engs hem de
zwarte diepte in.
Hij kneep zijn ogen dicht. Zo bang was hij.
Een zware stem zei: "ik lust graag spartel-vis.
Wachters sluit deze spartel-vis op.
Doe hem in dezelfde kist als die andere heerlijke
spartel-vis!
Morgen eet ik ze op."

Nu werd Joost de kist in-geduwd.
De kist die nu gemakkelijk open kon.
Toen de wachters weg-zwommen ontsnapte hij.

Hij bereikte het zee-oppervlak en zag daar vrolijke
dolfijnen.

— "Neem mij
mee naar de
kust dan zal ik
jullie eeuwig
dankbaar zijn."
— "Niets voor
niets," zeiden
de dolfinen,
"speel met ons."

Hoewel Joost erg moe werd, speelde hij uren met
de dolfinen.

Die raakten ook vermoeid en kregen honger.

— “Het spijt ons, wij kunnen jou nog niet naar de kust brengen. Wij gaan eerst eten.”

Zij zwommen zomaar weg en lieten Joost moederziel alleen achter tussen de golven.

Weer trok iets aan zijn been en weer werd hij de diepte in-getrokken.

De wachters schreeuwden: “nog eentje!
We hebben er nu drie Sire!”

Toen ontdekten de wachters tot hun grote schrik dat er maar één hapje in de kist zat.

Er zat maar één spartel-vis in de kist en die hadden zij net gevangen.

Zij durfden het hun koning, het grote zeemonster niet te vertellen.

Dan zouden zij straf kunnen krijgen.

Omdat hun koning vaak gemeen was, vertelden zij het toch.

— “Wat! Jullie grote domkoppen!” re-ageerde die. Waar zijn jullie hersens!

Zijn die vloeibaar als de zee?

Jullie hadden stenen op de kist moeten gooien.

Dan was mijn eten niet weg-ge-zwommen!”

HOOFDSTUK 4 DE ZOEKTOCHT.

Het zeemonster nam plaats op de kist.

— “Ziezo, ik gebruik deze kist wel als zetel.
Moet ik dan voortaan zelf alles opknappen?
Ik? Jullie Koning?

Jullie moeten je schamen!”

De wachters wisten niet hoe zij moesten kijken.
Zo schaamden zij zich.

Joost zat bang en bibberend in de kist.

Weldra zou hij opgegeten worden.

Hij zou als smakelijk hapje dienen voor het
af-schuwe-lijke zeemonster.

Intussen was Ernst op het strand aan-gespoeld en
de kwal lag daar ook.

Die kon zich amper bewegen.

— “Waar blijft mijn kroon?” vroeg die.

Ernst moest gauw een smoes verzinnen: “ik denk
dat iemand de kroon heeft gestolen!

O jee, hij is weg! Ik zie hem niet meer!”

Hij wilde net weghollen.

Hij wilde de kwal gewoon op het strand achter-
laten, toen de dolfijnen plotseling boven de golven
dansten.

Zij riepen: “hallo Joost! Wat doe jij daar Joost?
Speel nog eens met ons.”

— “Dolfijnen? Joost? Spelen?” dacht Ernst, hij riep:
“ik ben Joost niet! Dat is mijn tweeling-broer!
Ik heet Ernst! Waar is mijn broer Joost?”

— “In de zee,” antwoordden de dolfijnen.

“Wij dachten dat Joost alleen naar het strand was
ge-zwommen. Jij lijkt op Joost.

Speel met ons dan brengen wij jou naar jouw
broer.”

Ernst bedacht zich geen ogenblik.

Hij sprong de zee in.

— “Vlug breng mij naar Joost.”

Toen de dolfijnen op hun speel-plek kwamen,
was Joost daar niet meer.

Omdat Ernst niet wilde spelen lieten zij hem
midden op zee achter.

Niet lang daarna belandde Ernst weer in de kist.

Daar vond hij zijn broer.

Hoe zouden zij kunnen ont-snappen nu het
zeemonster bovenop de kist zat?

Zij hadden weinig hoop.

Weldra zouden zij als maaltijd dienen.

Zee-mijlen verder lag de kwal op het strand.
Die moest wachten tot het vloed werd.
Het hoge water en de golven zouden hem in zee
terug-spoelen.

De kwal was kwaad.
Hij was kwaad omdat zijn kroon was gestolen.
En Ernst keerde maar niet terug.
Daarom begon hij te roepen.
Hij riep Ernst en alle kwalen in de zee.

Na een tijd kwamen honderden kwalen het strand
op.

— “Beste mede kwalen, ik ben jullie machtige
Koning!

Ik eis van jullie dat jullie Ernst zoeken.
Ernst is een roze kwal met maar vier dikke
tentakels.

Hij zou mijn kroon halen maar hij komt niet terug!
Wie hem als eerst vindt mag mijn kroon poetsen.”

Eindelijk werd het vloed.

De zee spoelde alle kwalen terug naar de zee en
die begonnen meteen een zoektocht.
Zij zochten tussen algen en koralen.
Tussen zee-anemonen en tussen rotsen.
Algauw kwamen zij de dolfijnen tegen.
Zij vroegen hen of zij een roze kwal met maar vier
tentakels waren tegen-gekomen.

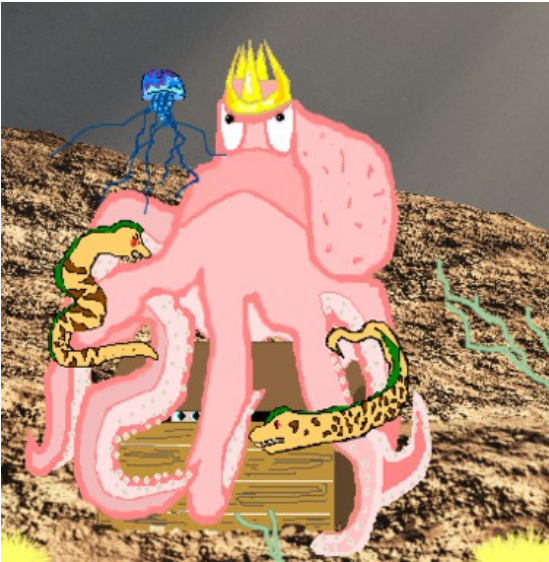

Het moest een gekke roze kwal zijn die een kroon zou brengen.

De dolfijnen waren zeer verbaasd dat hun speelmaatje een kwal was.

Zij vonden dat vreemd omdat kwalen doorgaans sikke-neurig zijn.

Zij konden wel vertellen waar zij de roze kwal hadden achter-gelaten.

Op de zee-bodem zat het zeemonster.

Simon kwal ontdekte als eerste het grote beest.

Tot zijn schrik droeg het beest de kroon van zijn machtige kwalen-koning.

Het beest zag er groot en sterk uit en hij had soldaten.

HOOFDSTUK 5 HONDERDDUIZEND SOLDATEN.

Simon zwom in paniek naar zijn koning en vroeg om zijn raad.

— “Sire, ik zag een vreselijk eng monster.

Het zat bovenop een schatkist en dat beest heeft uw kroon gepikt!

En het ergste is dat het monster vele malen groter en sterker is dan ons allemaal.”

Koning Kwal werd zeer nijdig.

Hij kleurde diep blauw.

— “Heeft dat monster mijn kroon gestolen?

De kroon die ik van Ernst zou krijgen?

Luister goed allemaal.

Wij gaan dat monster verrassen.

Met hoeveel zijn wij?”

De kwallen begonnen te tellen.

Tegen de avond waren zij klaar.

— “Honderdduizend Sire.”

— “En hoeveel soldaten heeft het monster?”

— “Twee Sire.”

— “Eropaf, ik eis mijn kroon terug!” schreeuwde koning kwal.

Hoewel het zeemonster oersterk was en zijn twee soldaten oer-gevaarlijk, wonnen de honderdduizend kwallen met gemak.

Het zeemonster schrok zo dat het in paniek een veilige plek zocht.

De kroon tuimelde op de zeebodem voor de kist.

De kwallen koning was nieuws-gierig wat hij in de kist zou vinden.

Zou het een echte schatkist zijn?

Zou het goud hem toe blinken?

Hij werd erg hebberig en deed snel het deksel omhoog.

— “Ernst? Twee van jullie? Wie is Ernst?”

— “Ik, koning kwal,” zei Ernst nu hij de gouden kroon zag.

— “O Ernst, ik ben jou zo dankbaar.

Door jou ben ik nu de koning van alle kwallen.

Zij zien nu meteen dat ik de koning van de zee ben.

En die kroon..., **daar** ben ik zo blij mee!”

HOOFDSTUK 6 DE GROOTSTE WENS.

Ernst en zijn broer hadden haast om boven het water-oppervlak te kunnen ademen.

De koning zwom hen snel achterna.

— “Waarom gaan jullie weg!

En waarom laten jullie mij niet uit-spreken?

Dat is erg onbeleefd!” mopperde de kwal-
lenging.

— “Ik weet het Sire,” protes-teerde Ernst,” maar wij moeten ademen. Wij zijn mensen.

Mensen kunnen verdrinken.

Mensen kunnen niet ademen in het water.

Zij moeten boven het water-oppervlak ademen.”

— “Onzin!” mopperde de koning, “kwallen kunnen in het water ademen. Ik zie jullie tentakels.

Zijn jullie dan inktvissen?

Larie, die ademen ook onder water.

Mensen? Ach kom nou!

Jullie zijn roze kwallen!

Goed, van mij mogen jullie jezelf mens noemen.

Misschien zijn jullie dat ook wel.

Maar waarom dan die kroon?

Ik begrijp het niet meer.

Ernst, jij wilde toch dat ik de koning van de zee werd?

Door jouw kroon ben ik dat nu.
En ik maar denken dat jullie roze kwallen waren.
Want jullie hebben vier tentakels!
Hoe dan ook ben ik je dankbaar voor deze gouden kroon.
Nu kan iedereen zien dat ik' de koning van de zee ben.
Ik ben nu zo blij dat jullie mij mogen vertellen wat jullie grootste wens is.”
— “Wij willen graag naar de kust gebracht worden. Breng ons naar het strand.”
— “Dat komt in orde,” kreeg Ernst als antwoord.

Honderden kwallen sleepten de jongens over de golven door de zee.
Tijdens hun lange reis zagen zij iets dobberen.
Het was de visser die op een deel van zijn boot dobberde.
De kwallen vonden het geen probleem hem ook mee te slepen.

Toen de visser en zijn hulpjes op het strand aanspoelden, spoelden met hen honderden kwallen op het haast droge zand.
Daar het ebtij was konden de arme kwallen niet meer terug.
Zij lagen met zijn allen in de volle zon op het strand.
Zij moesten wachten totdat het vloed werd.

Gelukkig was er de volgende dag geen kwal meer te zien.

Omdat de jongens nooit meer wilden vissen, keerden zij naar hun vader terug. Die was heel blij hen te zien maar geloofde hun verhaal niet.

Na een poos liep de hertog op de markt. Hij zocht meer mensen voor het vuile werk in zijn kasteel. Ernst vroeg of hij mee mocht. Hij vroeg het ook voor zijn vader en zijn tweelingbroer.

En zo gebeurde het dat het gezin weer werd herenigd. Zij waren alle vijf weer bij elkaar en hadden voortaan genoeg te eten.

EINDE.